

Narodno čutje jim je podvojilo hlabrost. Narodni duh je oni kit, ki dela celoto nepremagljivo, ki vžiga v važnih odločilnih trenutkih srce vojaku, da se ko lev bije ter zmaga dvakrat močnejšega sovražnika. Avstrijska armada se je nekaj let sem zelo zboljšala, to se vé, da le po bridkih skušnjah in izgubah zadnjih voju. Ker pa smo zopet blizu vojne, naj se v visokih krogih dela, da se slovanski duh pri Slovanih goji, da se Slovani ne tlačijo dalje, s tem bi se utegnil cvet naše armade, mesto ohrabriti, demoralizirati in iznevoljiti, kar bi moralo slabe nasledke imeti, kateri se zdaj ne morejo preceniti. Slovan v boju za pravo idejo bode vedno zmagonosen iz boja šel, kadar ga navda slavanski duh, *stal bo ko ozidje grada.*

Slovenci v Italiji.

Koliko zdihljajev je spuhnelo v zrak in koliko jih še bode od navdušenih rodoljubov za mili naš narod, ko se spominjajo beneških Slovencev, katere laški moloh počasi vniči in pogubi. Nad Cividatom kakih 5 kilometrov, tik obnožja Rebive, v glavni županiji sv. Petra nad Sočo in dalje proti izhodu do Matajarja, kder je ločena slovenska pokrajina v dve lepi dolini; dalje nad Foedom in Atemisom proti Pontebi prebiva stirdeset tisoč naših bratov po rodu, krvi in jeziku. Lahko bi se jim reklo planinski Slovenci, v tako lepem, rodovitnem in ugodnem podnebju prebivajo naši bratje. Ali vse na to kaže, da so oni zgubljeni za nas, objela jih je lakomna ptuja mati Italija, ter jih pritiska se silo na svoja bodeča prsa. Ljudstvo ondotnih krajev je razdeljeno v 8 občin, ki imajo razdeljena posestva ter se ločijo od Lahov vže v tem, da niso najemniki, kakor je to po vsej laški deželi navada, da imajo grofi vso deželo v lasti, kmet pa je najemnik. Slovenci na Beneškem so svobodni gospodarji svojih zemljišč. Ko me je osoda med nje zanesla, imel sem priliko ž njimi v raznih stvarih občevati, našel sem mnogo renegatov, večidel mladeniče, kateri so v Vidmu ali v Cividatu v šolo hodili, bil jim je vcepljen laški duh v srca, doma so imeli le skromne šole; avstrijska vlada ni skrbela zanje, ker so bili Slovenci, ni jim dala šol, le kak duhovnik je prestovoljno podučeval otroke.

Ko pa je Beneško leta 1866 pod Italijo prišlo, obrnola je laška vlada svojo pozornost precej na planine, kjer prebivajo v dobrih pozicijah Slovenci. Nastavila je šole z laškimi učitelji, kateri gladijo pot Italiji. Stari nožje so bili vedno protivni polasčevanju svojih otrok, ali vladi se ni lahko ustavljati. Naši beneški neizobraženi bratje, katere je avstrijska vlada vse zanemarila, danes so igrača frivolni laški vladi, katera pa pri vsem tem ne more mahoma svojega poitalijančenja izvršiti. Slovenija plače, ko vidi zgubo svojih krepkih sinov na planinah, ki so enako Črnogorcem stražili domovino. Še niso zgubljeni, pomaga se jim lahko, ako se jim pošiljajo slovenske knjige; pisatelj teh vrstic je pred nekimi leti poslal nad 100 nabranih knjig med nje, katere je ondotni župnik razdelil, ali zdaj ga krije črna zemlja, bil je velik pionir Slovenije mej beneškimi Slovenci.

Kolika krivica se tam našemu narodu godi od strani Italije, in vendar ne upijemo o tlačenju našega naroda na Beneškem, kakor so navajeni naši lahoni v Trstu! Ako je Italija res liberalna in pravična, naj pokaže pri naših bratih, da ljubi in želi vsakemu narodu svobodo, da niso prazne fraze v pesmih Garibaldinov, ki pravi, da sinovi Italije se morajo in se bodo vedno potezali za svobodo vsakega naroda. Konstatirati moramo, da so se do sedaj, kar se Slovencev tiče, to je sosednjih slovanskih narodov, proti nam vedno zanečljivo obračali. Slovane to ne straši, niti jim srčnosti ne

podira, ali zapomnijo naj si Italijani, kaj so bili in kaj so sedaj, kaj pa lahko postanejo, to pa se jim še sanjati ne more. Rimljani, ki so podvrkli ves svet, padli so, ni duha ni sluha nij več njihove mogočnosti; naj se spominjajo na znameniti članek „Grossgeprügelt“, kateri je nemški učenjak spisal ter jim vso zgodovino naslikal, v kakoj časti so bila njih don kišotova junaška dela.

Sedem sto let so se borili za svobodo, ali priborili si niso ničesa; ako ne bi jim bili Francozi priborili zemelj i svobode, še danes bi Viktor Emanuel sedel v Sardinskeji prestolici Turinu, a ne v Rimu.

Italijani, ako hočete, da bode vaša zgodovina častna, delajte kakor poštenjaki, a ne kakor zatiralci.

POLITIČNI PROGRAM

tržaških okoličanov.

Ta program so sestavili tržaški okoličani leta 1868 na openskem zboru. Ker je še dan denes njihovo vodilo i ker še nikder nij bil razglašen, zato ga tukaj tiskamo; glasi se od besede do besede tako le:

„Jaz hočem mir imeti z mojimi narodi,“ te besede je govoril naš vladar; te besede so podloga naše politike. Tudi mi hočemo mir med sabo i spravo z narodi.

Da bo pa to mogoče, treba najprvo, da imamo — ne le na papirju — ampak da imamo v resnici, da vživamo vsi enake pravice. Brez tega nikoli ne bo ni miru ni sprave. Ker pa je Avstrija raznojezična, tedaj morajo tudi vse narodnosti imeti enake pravice, slovenski jezik mora toliko veljati, kolikor nemški ali laški, na Slovenskem mora biti on gospodar.

Treba nam je deželne samouprave, ali avtonomije v najširšem pomenu besede, kajti dežela sama najbolj ve, česa jej je treba i kolika bremena more nositi.

Vojaštvo, kupčijstvo, zunanje zadeve naj bode skupne, vse druge zadeve naj oskrbujejo dežele same po deželnih zastopstvih. V Avstriji je mogoča le federativna ustava, ker je edino ona pravična.

Da samouprava ne trpi, treba, da se vrše volitve v državni zbor po deželnih zborih, neposrednih volitev v državni zbor ne moremo odobravati.

Dobra deželna samouprava pripomore, da državni dolgovi ne bodo od leta do leta rastli, državi kredit jemali, narodom pa blagostanje podkopavali i ljudstvu vedno nove in više davke nakladali; ampak z varčnostjo i cenejšo upravo bode mogoče davke sčasoma zniževati.

Svoboda, prava svoboda, v vseh tudi v verskih rečeh je naše geslo.

To je naša državna politika.

Po tej politiki se ravna tudi ožja naša politika, ki zadeva le tržaško okolico.

Nalagamo prihodnjim našim poslancem posebno te le reči:

1) da se prenaredi volitvena postava tako, da okolica zadobi več i primerno število poslancev;

2) da se v okolici napravite dve glavni in ena tako imenovano meščanska šola z slovenskim učnim jezikom; v viših razredih naj bode laščina zapovedan predmet;

3) da se vpelje na laški gimnaziji slovenski jezik kakor zapovedan predmet za vse slovenske učence;

4) da bodo poslanci iz okolice nadzorniki vseh šol po okolici in vseh družih zadev, ki se tičejo samo okolice;

5) da se razglašajo vse postave, ukazi itd. okolici v slovenskem jeziku; da cesarske in občinske gosposke občujejo z okolico samo v slovenskem jeziku;

6) da policijo v okolici oskrbujejo okoličani;

7) da se vžitnina, vzlasti v bližnji okolici, zmanjša;

8) da se delegatom plača primerno poviša;

9) da se ceste zboljšajo i nove potrebne napravljajo;

10) da naši poslanci edino postopajo, treba da napravijo poseben klub i se zavežejo ravnati se vselej po sklepu večine, ali da posamezni opravičijo drugačno menjenje, če mislijo, da je večine sklep škodljiv.

Dopisi.

V Rocolu 8. marcija.

Tržaška okolica se mora ponašati se svojimi obilnimi pevskega močmi; ako je potreba, v enem dnevu ima 100 izšolanih pevcev, ki imajo krepke in ubrane glasove. Koliko petje stori, to je čudo, vsakdo, bodi si Lah ali Slovan, poslušaj rad prijetne glasove, ki sezajajo v dno srca.

Naš okraj Rocol in Kadin ste edini vasi, ki nemati svojega pevskega zbora ter zaostajati za drugimi vasmi, kajti kder je petje, tam je veselje in ker je veselje, tam je tudi narodna stvar v toku, ljudstvo se budi z lepimi pesmami ter krepki narod.

Obračam se s tem dopisom do vseh mladeničev in petja vnetih rodoljubov iz Rocola in Kadina, da se složimo in si napravimo Rocolski pevski zbor, da pokažemo, da nismo zaspali, ampak da še čujemo klic majke Slave „Le za mano, jaz bom zmagovala.“

Pokažimo toraj, da smo za narod in lepo petje vneti. Kedor želi več o tem zvedeti, naj se oglasi pri Jakobu Mikolu v Rocolu, tam zve vse; vas, gospod urednik, pa prosimo, da nam poskrbite pevskega učitelja ter nam blagovolite pri našem podvzetju pripomoči *).

Japa.

V Tomaji 8. marcija.

On dan izročili smo materi zemlji zemске ostanke vele zaslužnega in prečastnega gospoda Antona Ukmarja, častnega kano-

*), Svetovali smo vam uže, če bode treba, vam damo tudi moči, kakoršnih potrebujete. (Ured.)

nika in dekana, konsistorialnega in okrajnega šolskega svetnika, viteza Fran Josipovega reda, uda slavne kmetijske družbe goriške, sivega zlatomašnika, ki se je rodil 5. maja 1796 v kraški Koprivi. Gosp. Anton Ukmar je bil vselej v pravem smislu besede možak, pravi duhovnik, mož stare kraške korenike. Tema spremljevalcev vila se je sicer za črnim lesom tija, kder hrup nadlog nikogar več ne predrami, tija kder lepše soluce trudnemu težaku zasije in kder mu lepša zarija zarumeni, a pri vsem tem nej bil njegov spreved takó sijajen, kakoršen si je ta rajski svat v resnici zaslužil in žalilo nas je močno, ko smo videli, da toliko cerkvenjakov in posvetnjakov, ki so marsikake vesele ure pri njegovej gostoljubnej mizi v njegovem društvu preživeli, nej imelo nekaj prgišč novčičev, da bi za njegov zadnji spreved nakupili bili vsaj nekoliko sveč. Uživaj pa tamo, nepozabljivi rojače, pred večnim sodcem, plačilo svojih zemeljskih trudov, ktere ga nej hotel Ti tukaj dati nehvaležni zemski svet. Mir tvojim kostem!

Tomaj more se s stem ponašati, da se sploh imenuje zaradi svoje prijazne lege in zaradi svoje rodovitnosti, kraški raj. Naša lepa cerkev je tako srečno na okroglem holmci postavljena, da vlada po vsem severnem krasu. Kako bi še le veličastno bilo, kako bi veri in narodu pomoglo, da bi se v tem prelepem božjem hramu vsa služba božja v našem jezici opravljala, i da bi enkrat naši duhovniki nehali v cerkvah sami sebi peti! Naše cerkveno gospodarstvo znalo je vedno skrbeti za to, da se nam je veča božja v precej dobrem stanju ohranila, in je gotovo za hišo božjo više skrbelo, nego oskrbníštvo sežanske cerkve, kder stari črni prah po stenah božjega doma kraljuje in kder k malu plesnjevina pokrije prekrasno klasično podobo, ki je bila na dva tisoč goldinarjev cenjena i pl. vitezom g. Skarunangom tamošnje cerkvi poklonjena, ako se je nemudoma ne dotakne slikarska roka. Berača nejimamo v našem velikem selu, a to imamo tudi temu pripisovati, ker so Tomajci v poljedelstvu in vinorejstvu izgled vsem drugim Kraševcem. Pri vsem blagostanju skrbi se pa vendar le premalo za javne naprave. Meju tem, ko imade n. pr. Sežana vsled trudov župana Karola Polleya svoje velike občinske šterne in sicer eno v Britofu, eno v Gradišči, eno v Šmarjih, eno v Danah in eno v Orleku in ko je županija Dutovlje pred štirimi leti prekrasno občinsko šterno za županovanja Andreja Stok-a dodelala, nejma naša občna ni ene prave občinske šterne. Županstvo poskrbi i za to, da ne bode hodil več vsaj g. učitelj na posodo po vodo.

Gospod dopisnik iz Mavhinj, a ne Mavhinjega, kajti Kraševci te zadnje oblike ne poznamo, norčuje se v Soči s pisavo: „na Brežini“ trdeč, da se mora pisati „v Nabrežini“ češ, da velja tudi pisati „v Podgori.“ Temu menenju ne moremo nikakor ne pritrditi, ako nečemo Levstikove in Janežičeve slovnice v tem popolnoma predru- gačiti. Ker pišeta Janežič in Levstik v slov-

nicah svojih Nabrežino v mestniku: na Brežini in ker sta ta dva slovničarja uz dr. Frana Miklošiča najboljša na Slovenskem in ker jū ves slovanski svet v malem i velikem posnema, ne moremo pojmiti, kako je mogel g. mavhinjski dopisnik šale zbijati z obliko: na Brežini. Gospod mavhinjski dopisnik pa, o katerem dobro vemo, da nej reven kmet, kakor se sam podpisuje, ampak da je polno izobražen človek, v našem slovstvu učenjak in strokovnjak, vsem bi nam gotovo bolje ustregel, ako bi nam spisal in spravil na vidik znanstveno utemeljeno razpravo o pisavi domačih in tujih osebnih, mestnih in družih imen v raznih sklonih, kakor pa da trobi v svet ne ravno srečne šale s pisavo Nabrežine.

Če prav so uže davno končane volitve poslancev za deželni zbor goriški, rohni še vedno po ljubljanski Novicah in goriškej Soči na dolgo in široko o volitvah stari prepír, ki je uže tako dosaden, kakor prepír o hrvaškem in srbskem imenu meju Hrvati in Srbi. Ko uže vsaki hladno krvno misleč meju Kamčatkoi in Devinom dobro ve in zna, da so na slovanskem jugu meju črnim, belim in jadranskim morjem štiri slovanska plemena in sicer Bolgarji, Srbi, Hrvati in Slovenci, hotè hrvaški Slarčevičevci, dokazati, da prebivajo od slavnega Stambul-grada do beneške Pontebe sami, pravi pravcati Hrvatje. Kedo ne bi se tej južnopoljskej prenapetosti smijal, komur je znano, da so bili starinom i da so brez velicij izjem še den danes štokavci Bolgarji, štokavci Srbi, čakavci Hrvatje in kajkavci Slovenci, in da se je današnja politična Hrvaška stoprv leta 1837 sploh štokavčine poprijela, meju tem, ko je popred v njenih gornjih predelih iztočna slovenščina (kajkavščina), na doljnih predelih pa skoraj izključljivo čakavščina (prava hrvaščina) vladala. — O omenjenih volitvah mogla si je goriška sloga naučiti, da se naš narod z njo i njenim brezobzirnim grozovladjem nikakor ne vjema. Naj se ne čudi, ako vsi tako ne misle ko ona, kajti resnico moramo izpovedati, da bi mi dokaj rajše videli v slavnega deželnega zbora visokej hiši na poslaniškem mestu po nepotrebnem zaničevanega standerškega don Andreja, ki kakor star rodoljub i naš deželan od vseh njegovih sovremenikov vse naše deželske razmere gotovo najboljšje pozna, nego oba „Slogoj“ v deželni zbor prituran deželna poslanca. Z g. dr. Tonklijem, o katerem se je raznesel čudni glas, da obesi vse poslanstvo na klin, ako ne pride v deželni odbor, ne moremo se namreč uže zbog tega spoprijazniti, ker je baš on z ustanovljenjem bivšega društva Gorice najviše naše narodne razprtije vzplamtíl; od g. profesorja Povše-ta pa ne moremo pričakovati, da bi on od Vlahov i Slovencev plačevani deželni služabnik, naše koristi vsoj dušoj i vsoj siloj svojoj razgovarjati mogel.

V kratkem preseli se naš neutrudljivi borilec na narodnem polji, g. Viktor Dolenec, urednik in lastnik Soče v Trst. Naj mu bode na novem domovališči sreča vedno

milejša, kakor jo v resnici zasluži njegovo blago, pošteno in značajno srce. Ker imamo Slovenci sploh preveč političnih, cerkvenih in beletrističnih časopisov, ker je začela Soča nekako hirati in ker le dva krata na mesec izhajajoča Edinost pravega vzleta imeti ne more, izražamo pri tej prilici željo, da propadne Soča z Edinostjo vred in da iz njiju popela vskrse za vse Primorsko nov tednik, vele priljubljeni naš stari Primorec. — (Fiat! Ured.)

Kraški glagolitaš.

Politični pregled.

V notranjej politiki nij v zadnjih dneh nobene posebnosti zabilježiti. Gosposka zbornica nij sprejela zakonske postave, katero je poslanska zbornica sklenola. Bomo se tedaj še vprihodnji ženili i možili po sedanji navadi.

Dogovor naših in ogerskih ministrov o nagodbi pride te dni v državni zbor; da ga ta odobri, to je gotovo, ker sicer bi moralo naše ministerstvo odstopiti, tega pa bi nikakor ne mogli prebiti ustavoverci, ker se bojé, da potem petegne drug veter, ki bi utegnol vse prekucnoti, kar so oni doslej zidali; zato rajši Ogrom vse želje spolnijo, nego da bi konec bilo njihove vlade.

V madjarskih srcih še nij ugasnola vroča ljubezen do Turkov; kolikor bolj ti preganjajo kristijane, toliko bolj jih hvali ta hunski rod ter si tako nakopava zaničevanje vsega izobraženega i poštenega svetá. Madjari so oslepeli ter ne vedó več, da slepec v jamo pade.

Enajsta ura jim je odbila, v dvanajstej uri, ko se Turek iztira iz Evrope i Slovan postane gospod na balkanskem polotoku, utrne se njihova zvezda za večno, kakor se je utrnila njihovim sorodnikom Tatarom i Mongolcem.

V Bosni se je vstaja z nova pričela, uže so vstaši pobili Turke; v Hercegovini tudi skoro počí. Srbje so sicer sklenoli mir s turško vlado, a kaj je to pomoglo? toliko, da so bosniški Turki, to zvedevši, z nova začeli moriti kristijane. Avstrija, katera nabira blizu turških mej vojake, bode tedaj primorana, kmalu posesti Bosno i Hercegovino. Rusija, ki še vedno čaka v Besarabiji z veliko vojsko, ne bode mogla več dolgo odlašati; skoro bode vrelo polu milijona vojakov čez Prut na Bolgarsko i tedaj udari dvanajsta ura, ki reši osodo Turčije i kristijanov, s turških minaretov pade polumesec i na Aji Zofiji so zopet zablješči sveti križ. Časi bodo hudi in osodopolni, a rodili bodo pravico, srečo i blaženstvo narodom na zemlji.

Domače stvari.

* **Predlog državnega poslanca g. Nabergoja.** V gosposki zbornici na Dunaji je predložil 19. p. m. prošnjo političnega dr. „Edinost“ v imenu vse okolice, vitez

Miklošič, zapopadek te prošnje je, da bi g. zbornica potrdila sklep zbora poslancev, gledé zmanjšane dave od mesa v okolici. Vitez Miklošič je v jedernatem govoru razložil položaj naše okolice: Proti prošnji je vstal vitez Scrinzi iz Trsta, pa njegov predlog še od odseka šestih udov ni bil podpisan, teraj bode koristna prošnja prodrila.

„Il Tergesteo“, list, ki se posebno s tem odlikuje, da njegova magnetična igla le v Italijo kaže, strašno se je hudoval nad okoliškimi in drugimi poslanci, ki so se upirali čudnemu predlogu, da bi omenjeni list od magistrata subvencioniran bil, da bi potem prinašal zapisnik zborovih sej. Posebno se je nad obče spoštovanega g. Burgstallerja spravil, da bi ga s svojo smrdljivo robo oblatil, pa vse zastonj, Burgstaller vživa splošno zaupanje v Trstu in v okolici.

* **Za sprazneno faro** pri sv. Ivanu se je oglasilo 10 konkurentov, še celo nekaj pokojnikov. V č. g. Ravnik z Dvora v Istri je prošnjo nazaj vzel, nam je žal tega; priporočilo je v. č. škofijstvo v potrjenje c. k. namestništvu v č. gg. Treuna, župnika na Tabru, Grubišo župnika v Istri in Silo, župnika v Rodiku. Svetoivanci upajo, da visoka vlada, njih prošnjo usliši.

* **Hubmajer.** Znani hrabri Slovenec in vstaški vodja, bil je zadnje dni preteklega meseca na popotovanji proti jugu v Trstu, peljal se je z Lloydovim parnikom proti Dalmaciji. Hodi srečno junak i dika Slovencev na mučnem potu.

* **Koliko magistrat** na leto za dac od pijače in mesa dobiva. Leta 1876 je prišlo za dac v mestno denarnico 2 milijon a 175 tisoč 15 gl. 14 k., po odbitku vseh stroškov je ostalo čistega dohodka 381 tisoč 30 gl. 15 kr. Ker je mej ogromno denarno svoto tudi veliko krvavih žuljev okolice, pozivljamo okoliške zastopnike, naj stavijo interpelacijo županu, da se ogromni stroški pojasnejo, kam da je šlo toliko denarja. Za mesec januarj je znesel dac 356 tisoč 328 gl. 42 k. To je še le prvi mesec v letu, koliko da konca še pride skupaj, lahko se podere magistratova palača in zida nova, zopet saj davkoplačevalci plačajo.

* **Prebivalcev v Trstu in okolice** je bilo 31. decembra 1875 126 tisoč 633, leta 1876 31. decembra pa jih je uže narastlo na 127 tisoč 262. Meseca januarja letošnjega leta je bilo rojenih 455, moških 227, ženskih 228, mej temi 373 zakonskih, 29 poznanih nezakonskih, nepoznanih 53. Porók je bilo 82, mej temi ena civilna. Umrlo jih je 360, moških 194, ženskih 166, naj več 19, in naj manj 5 na dan.

* **Priprava k samoumoru.** Neko mlado, lepo oblečeno gospodičino, dobila je straža na novi luki, ko je klečala na stopnicah pri morji in molila. Stražniki se jej bližajo, da jih ona ni zapazila. Ko izmoli — hotela je skočiti v morje, ali v tem hipu jo zagrabitra stražnika ter izlečeta, ko je bila uže do prsij v vodi, potem pa so jo peljali na dom. Uzrok tega poskušene samoumora je velika ljubezen do mladeniča, katerega

jej roditelja branita a družega, za katerega ne mara, v zakon silita. — Mladi svet je prevroče, stari pa premrzle krvi. — Roditelji, ki svoje hčere silijo v zakon s tacimi mladeniči, za katere nemajo srca, nemajo pameti ali pa ljubezni do svojih otrok, ker prisiljena reč nikoli nij dobra, vzlasti pa zakon ne.

* **V loteriji** je dobil pisar nekega odvetnika 24,000 gl.

* **Zaporov** zarad pretepev in drugih majbnih stvari ne omenjamo, bilo bi jih nad 60 popisati. Na Dunaji je bil g. Giskra v državnem zboru proti povešanji straž za javno varnost, da bi on le 14 dni v Trstu stanoval, drugače bi mislil, kako pa o tem govoril, tega ne moremo uganiti, ker govori se lahko drugače, nego misli

* **V zapor v Koper** je došlo pretekli teden po železnici iz Celja 20 za več let v hudo ječo obsojenih v Trst, katere je precej pripravljeni parnik pod stražo odnesel v Koper.

* **Črna knjiga** zločinov in hudobij. Neka gospa je šla se svojo malo hčerko kupovat v veliko stačuno blago, pa ni ničesa kupila. Pomočnik še le po odhodu gospe zapazi, da mu manjka kos svile nad 100 gl. vrednosti, policija jo je uže staknila in zaprla.

* **Pokradli** so tatovi po noči v neki kavarni vse cigare in 70 gl. kakor tudi druge stvari.

* **Lahonske igre.** Pretekli teden so bile na več krajih v javnem vrtu petarde vržene, k sreči se ni nobena užgala, ki bi lahko bila mnogo ljudi usmrtila; to je talijanski sad.

* **Denarnica spraznena.** Tatovi so prišli s ponarejenim ključem v magazin nekega trgovca, šli v pisarno, tam odprli mizo, v katerej je bil ključ od železne denarnice. Potem so odprli denarnico in pobrali vse denarje in druge zaklade, ki so bili tam hranjeni, okolo 4000 gl. vrednosti.

* **Kaj se v Trstu vse ukrade.** Nek tat je v nedeljo 2 stola iz neke kavane odnesel; zlat prstan zmuznil nekemu kočijažu nek mladenič; vrečo koruze z voza nek težak, ter jo skril v žganjerijo.

* **Perilo in srebrnino** je pokradla neka mlada deklica na Verdeli; v neko hišo so tatovi v nedeljo, ko ni stanovalcev doma bilo, ulomili ter pobrali vse perilo in zlatnino.

* **Nekemu vratarju** v veži so razbili v trenutku leseno hišico, ko je čez ulico stopil in mu pobrali vse.

* **Skoz stranska vrata** so tatovi prišli v drug magazin ter pobrali, kar se je odnesti dalo.

* **Mornar,** ki je imel dve kositarjevi posodi spirita in nek težak, ki je pomoranče kral, bila sta ugrabljena in zaprta.

* **Hišina** pri neki gospodi si je prisvojila obleke in perila, pa zdaj sedi v zaporu.

* **Uskok mornarski,** ki je iz Pulja uskočil, bil je ugrabljen.

* **Dva žepostrižca** sta bila ugrabljena v nedeljo pred cerkvijo sv. Antona, ko sta se prav potuhlo skoz množico muzala, da sta prerezavala žepe in denar kradla.

* **Mesarski učenec** je svojemu gospodarju ukral 50 gl. šel je tje, kder muh ni.

* **Sod vina,** ki so ga 4 tatovi nesli, dobila je policija na ulici.

* **Plačal s pestjo** je nek težak v krčmi, pa je bil ugrabljen.

* **Iz ljubezni** je nek težak se svojo ljubo ne prav ljubeznjivo ravnal, ranil jo je z dletom v prsi, da so jo v bolnico morali nesti, to vse iz ljubosumnosti.

Veleslavno uredništvo!

Po naročilu slovenskega akad. društva „Triglav“ izrekam najiskrenejšo zahvalo za dosedanje pošiljevanje „Edinosti“ in prosim, da bi nam omenjeni list tudi v prihodnje brezplačno pošiljali blagovolili.

S poštovanjem

V Gradci 6. februarja 1877.

Mat. Kokalj

knjižničar slov. akad. dr. „Triglav.“

Žaganje

v množimi, to je mnogo skupaj, kupuje se vedno v Trstu; ponudbe naj se pošiljajo pod šifro:

T. 1000 poste restante v Trst.

Najboljše sveče za cerkev in najcenejše dobé se pri g.

Oroslavu Dolencu
v Ljubljani,

kateri ima uže dobro znano tovarno za domače voščene izdelke v Ljubljani in oddaja večini cerkva po Slovenskem svoje dobro znane čisto voščene sveče. Kot domač obrtnik priporoča se torej vsem č. cerkvenim predstojnikom in č. duhovščini sploh.